

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: 1 S 17, 1 – 11; 32 – 36

Text: 1 S 17, 45 *Ale David Pelištejci odpověděl: "Ty jdeš proti mně s mečem kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských rad, kterého jsi potupil.*

Obr Goliáš – ztělesňuje v sobě všechno to, co je nepřemožitelné, co je arogantní, proti čemu se cítíme bezmocní, co je silnější než my. To co se na nás v dnešním světě ze všech stran valí, co nám hrozí, co nás ohrožuje, to všechno nabývá skutečně obrovitých rozměrů. A já můžu jmenovat, ale stejně to všechno nepostihnu, všechny ty zneklidňující trendy ve společnosti, korupce všude kde se člověk podívá, nekalé praktiky ve státní politice, nevyhovující legislativa, vzrůstající kriminalita, nedostatečná vymahatelnost práva, liknavé soudnictví, bezohlednost zaměstnavatelů, komercializace společnosti, reklamní i všelijaká ideologická demagogie, současné úpadkové trendy v morálce, fetující a vraždící děti, ztráta rodičovské autority, absence autority pedagogů a vychovatelů ve školách, domácí násilí, nerespektování přirozeného řádu světa, relativizace daných etických norem – co je dnes nemorální zítra bude morální, jestliže si to odhlasujeme, můžeme sledovat jak se dostává ke slovu zpochybňování tradičních forem společenského soužití, bezbřehá legalizace všelijakých alternativních partnerských svazků, snižování významu manželství, krize rodiny a s tím spojený růst rozvodovosti, z toho pak plynoucí nárůst počtu dětí vyrůstajících v defektních, neúplných rodinách, stále častější chápání potratu pouze jako jednoho z řady možných prostředků antikoncepce, celková primitivní kultura nebo spíše nekulturnost společnosti reprezentovaná bulvárností, skandalizací a mediální senzacechtivostí, dále problémy v mezinárodní a světové politice, globální vlna terorismu a násilí, sebevražedné atentáty, nebo jen každodenní tragická daň automobilismu, ekologické problémy země, snižování světové zásoby ropy, globální oteplování zemského povrchu, kácení dešťných pralesů, nárůst světové spotřeby na úkor zachování přírodních zdrojů, nerespektování zásad zachování obnovitelné energie, šíření civilizačních chorob, zvyšující se rozdíly mezi bohatým severem a chudým jihem, expanze fundamentalistického náboženství namísto skutečné víry, nekritické přejímání východních kultů a z toho plynoucí náboženský synkretismus, vlastně vše, co jsem tu jmenoval je jakýsi postmoderní náboženský guláš, a když se to všechno takto smíchá dohromady, tak je z toho pěkný galimatyáš. Nebo ještě lépe, je to celý Goliáš problémů a hrozeb, ohrožujících nejen ryzost našeho křesťanství ale možná samo lidstvo na této planetě. A tento Goliáš se nám vysmívá a vším tím klade posměšnou otázku: Kde je ten váš Bůh? Stačí na tyto problémy? Může je přemoci? To je jeden výjev z dnešního příběhu.

Dále je tu v našem biblickém textu na scéně Izraelské vojsko – je charakterizováno jako defenzivní, skeptické, rezignující, zbabělé, bez naděje, bez víry ve svého Boha. Je to Boží lid ale de facto svému Bohu nevěří, s Bohem nepočítá, horlivou aktivitu dusí, uráží se, projeví-li někdo nečekanou odvalu, prostou důvěru v Boha má za naivitu, za nerozum, či dokonce za nebezpečnou provokaci, která by se mohla vymstít. Kdyby totiž ten nerozumný David prohrál, prohrálo by celé vojsko a s ním celý Izrael.

A David? David je jako z jiného světa. Jeho pohled víry nezapadá do realistického a strážlivého myšlení. David se jeví „rozumnému“ uvažování jako pošetilec, blázen, ano může dokonce upadnout v nemilost, bude-li nařknut jako fanatický sebevražedný atentátník, který může zabít sebe a tím strhnout prohru na celé vojsko. David ale stojí proti obrovi bezbranný, jen chabě vyzbrojený a sám. Z toho plyne jasný závěr: Nemá žádnou šanci. To je logický závěr všech nás, kdo se zpříma podíváme realitě do očí. Na tomto světě jako vyznavači Kristova evangelia nemáme žádnou šanci. Nikdo nás už nebude poslouchat. A všichni okolo nás to také tak vnímají. Je to tragikomické, co tu ta církev na světě ještě dělá, o co se tu pokouší, církev je směšná, je neudržitelná, je zahnaná do kouta, brzy zanikne, je naivní si myslet, že ještě něco dokáže, křesťanství má odzvoněno, má to spočítané, je na lopatkách, marná snaha. Tak to vidí svět kolem nás, ten obr Goliáš se nám jen směje, tak to vidí i ti, kteří sami mají z Goliáše strach, kteří Goliáše nenávidí, ale nebudou s ním bojovat, protože si dovedou spočítat, jak by to dopadlo. Člověk by musel být skutečně fanaticky věřící, aby za takovéto situace ještě chtěl něco proti tomu obrovi podniknout. To si každý dobře rozmyslí. Lepší je pouze se k boji jen jakoby šikovat, prezentovat se, že tu ještě jsme, nechat si přisoudit roli kulturního skanzenu, kulturní památky a to si ještě fandíme, ale ve skutečnosti už to s tím bojem víry a pronikáním do světa nemyslet moc vážně, moudřejší přece ustoupí...

Bratři a sestry, vykryštalizovaly nám tady tři skupiny lidí, s nimiž se můžeme identifikovat. Jednak je to obr Goliáš. Má naprostou převahu. A své sympatizanty. Můžeme se připojit a budeme na výsluní světa. Vždycky se pouze přidáme k většině, k těm silnějším, necháme se strhnout a poplujeme s davem. Po široké dálnici se jede pohodlně, člověk se pro svůj klid nesmí ptát, kam to vede, podle staré římské zásady stačí mít zajištěn chléb a hry. Tedy mít co jíst, být hmotně zabezpečen a dobře se bavit. Je to příjemné, ale člověk přitom musí být hluchý a slepý.

Druhá skupina obra nenávidí. Nadávají na to, kam ten svět spěje, na svoji bezmocnost, že se proti tomu nedá nic dělat, že svět se žene do záhuby, že to auto, v němž sedíme, nemá brzdy, a tak jen zoufale vyhlížejí konec, třesou se strachy a čekají, co bude. Sem patří také křesťané, kteří rezignovali na nějaký aktivnější život v církvi nebo třeba na křesťanskou výchovu svých dětí, kteří dostali strach na veřejnosti jasně vyhlášovat Boží pravdy a zákony, a dokonce sami pochybují o smyslu křesťanské morálky. Že prý je dnes jiná doba a držet staré zásady už není okolím posuzováno jako normální. Sem ale patříme také všichni my, kteří se bojíme veřejně vystoupit na obranu křesťanských hodnot, kteří jen nečinně přihlížíme, jak se prosazuje dravější a křiklavější Goliášova propaganda. Jestliže jsou Boží zákony pošlapávány a tupeny, my jen pokrčíme rameny, a nejen že máme za to, že nic proti tomu nezmůžeme, my dokonce kolikrát sami zapochybujeme, zda náhodou nestojíme na špatné straně.

A co ta třetí skupina? Je to vůbec skupina? Nejsou to spíše jednotlivci, jako byl David? Jednotlivci, kteří, každý tam kde jsou, podle svých skromných sil a podle své víry bojují s obrem. David byl vyzbrojen jen prakem a vírou. Prak byl to, co měl zrovna u sebe a s čím uměl zacházet. Po nás se nechce nic nadlidského. Jen abychom dělali to, k čemu jsme obdarovaní a s čím umíme zacházet. A abychom si zachovali rovnou páteř. Abychom se nehrbili před každým, kdo je silnější než my.

Co ale z obyčejného praku udělalo zbraň, která porazila obra? Byla to Davidova víra. Bez ní byly i meče a kopí izraelských vojáků zbytečné. Víra, z vnějšího pohledu možná poněkud naivní a někdo by ji určitě označil i za fanatickou, ta rozhodla bitvu. Ale skutečně záleží na tom, jaká víra. I teroristé používají víru jako mocnou zbraň. I skinheadi jdou do ulic se silnou vírou, která je spojuje. Jejich bůh však podobně jako pelištejské božstvo je falešnou modlou, je nepřitelem skutečného Boha, který je láska. Bible svědčí o tom, že konečné vítězství náleží Bohu lásky, Hospodinu, Beránkovi, v jehož službách stojíme a v jehož jménu vedeme svůj boj víry. Vítězství nepatří bohu teroristů, bohu nadnárodních monopolů, bohu bezuzdné morálky, falešné svobody, kultu těla či rozkoše, tedy žádnému bohu Goliášovu, byť by ten Goliáš vypadal sebeobroviťejí.

Ve vzduchu ovšem stále zůstává třet otázka: Ke komu se připojíme my? Je tu obr, jeho převaha a ti, kteří se pyšní v jeho stínu. Nebo Izraelci, Boží lid, kteří formálně bojují za Boha, ale víra jim nic neříká, nedává jim sílu, cítí se bezmocní, mají strach. A pak je tu David, který jde a bojuje. Přitom neví, jestli vyhraje. Ale on nad tím ani moc neuvažuje. Myslí na jediné: Boha prostě nemá nikdo co tupit. A tak nepochybuje o smyslu svého počínání. Bohu lásky prostě patří vítězství. No, a vy si vyberte.

Modlitba: *Pane Ježíši, Synu Davidův, ty jsi necouvl před křížem, a Bůh Otec tě přitom neušetril smrtí. Ale právě to bylo tvé vítězství. Ty jsi přemohl všechny mocnosti zla a na tvé vítězství se nyní smíme plnou vahou spolehnout, i když všechno svědčí o opak. Pane, otevři naše oči a dej nám pohled víry, že s námi je jich víc než s nimi, že s námi jsi ty, Všemohoucí a svatý Bůh, Pán Pánů a Král králů. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Bože, je to smutné, když si lidé mezi sebou vybrožují a nabánějí strach a jeden druhého se bojí. Lépe by bylo, kdyby se uměli domluvit. Ale když někdo silný stále obrožuje ostatní svými zbraněmi, není možné se jen trást hrůzou, je třeba se vzchopit a porazit toho rozséváče zla. Věříme, že Davidova vůle zastavit zlo, byla od tebe. Věříme, že ty dovedeš i nás postavit na obranu slabých proti zlu. / Prosíme tě, Pane, za nás, kteří se denně strachujeme o sebe, o své rodiny, o své děti, o své blízké. Prosíme za nás, kteří se třeseme úzkostí před brozbyami nemocí, epidemií, lidského násilí a kriminality, bojíme se lidí i přírodních živlů. Ukaž, že jsi Pánem nad nebem a zemí, nad bouří i mořem, nad zlem i mocnostmi zla, nad lidmi i nad celým světem. / Pane, modlíme se znovu za všechny oběti násilí a lidské krutosti. Modlíme se za lidi trpící válkou, sklíčené úzkostí a strachem. Modlíme se za lidi nemocné, postižené, zraněné. Dej jim poznat svoji převahu nad všemi bolestmi i nad jejich zraněním. Amen.*